

řešení. „Mohla... bych ti napsat, až bude matce lépe.“ Obávala se však, že to se nikdy nestane. „Potom bys pro mě mohl nějak poslat.“

„Ty bys cestovala sama, aby ses mohla se mnou setkat?“ zeptal se skepticky.

„Našla bych způsob, jak se tam dostat.“ Do očí jí vhrkly slzy.

„Neplač, drahoušku. Prosím, to nesnesu.“ Setřel jí slzu a pokračoval: „Já to s tebou nevzdávám – ani s námi. Jestli budeš potřebovat se ke mně dostat – až budeš potřebovat se ke mně dostat – obrať se na otce. Řeknu mu, že má počítat s tím, že o tobě uslyší. Může mi poslat dopis a zařídíme to tak, abys mohla přijet za mnou.“

„Přijedu, slibuju.“ Hleděla do obličeje, který tak milovala, a snažila se potlačit další slzy. „Ale teď jet nemohu.“

Přikývl, jako by si nevěřil, že může mluvit.

„Takže tohle je nejspíš sbohem,“ zakoktala.

„Na shledanou,“ opravil ji prudce. „Ne sbohem, nikdy sbohem.“ Přejel jí v polibku po rtech a poté jí hleděl tak toužebně do očí, až se z toho celá rozechvěla. „Jestli si to rozmyslíš a budeš chtít odjet dnes večer se mnou, odplouvám na *Cordovanu*. Vyplovává krátce po západu slunce. Ptej se na pana Lindseyho – tohle jméno budu používat v cizině – a oni tě přivedou přímo ke mně.“

„Buď opatrný,“ zašeptala.

A než by se úplně rozložila, raději se otočila a vydala se tam, kde na ni čekala Gilly. A zatímco odcházela z parku spolu s Gilly, která ji zasypávala otázkami, mohla myslet pouze na jedno: *Uvidím ho ještě někdy?*

Navzdory jeho přesvědčování, že se jedná pouze o *Na shledanou*, se moc bála, že tomu tak není. A ta skutečnost jí zlomila srdce.

Za Temží zapadalo slunce, když Niall stál na palubě *Cordovanu* a prohlížel každý čepec v zaplněném doku s nadějí, že spatří Breeinu tvář a hnědé vlasy. Avšak nepříjemný pocit v břiše mu oznamoval pravdu – nepřijde. Byl úplně sám.

Na mysl se mu nepozorovaně vloudil hovor mezi ní a Gilly, který nechtěně vyslechl.

„A jen si představte, co řekne vaše matka, až uslyší, že jste klofla budoucího hraběte!“

„Ještě jsem nikoho neklofla.“

Sevřel ruce na zábradlí. Bree to nemínila tak, jak to znělo – tak... tak vypočítavě. Kdyby se ho snažila ulovit, souhlasila by přece proboha s tím, že s ním odjede.

„Kapitán mi řekl, že budete mít dobrou plavbu.“

Ztuhl. Přišel otec, aby ho vyprovodil.

Otočil se k muži, který připravil jeho útěk, a zeptal se: „Jak se má Clarissa?“

„Tvá sestra se má tak dobře, jak se dá za těchto okolností očekávat.“ Otcovy oči jiskřily tajeným hněvem. „Nemůžu uvěřit, že to děvče bylo tak hloupé, že uvěřilo tomu bastardu Whitingovi, třeba jen na několik okamžiků.“

„Nebyla to její vina. Myslela si, že je zamilovaná.“

Stejně jako Bree, která se s ním pravidelně setkávala o samotě, protože mu důvěřovala, že jí neublíží. A protože ji Niall přesvědčil, že mu může důvěřovat, neboť jeho pověst floutka a zhýralce je velice přehnaná.

Whiting zjevně stejným způsobem přesvědčil Clarissu. Takže Niall ji mohl jen stěží obviňovat, že se šla s tím mužem sama projít. Ale mohl skutečně obviňovat matku, nejhorší gardedámu v Londýně. Měla svou dceru lépe varovat ohledně nebezpečí, které může takový d'ábel jako Whiting představovat.

Včera v noci byla Clarissa znásilněna. A dnes za úsvi-